

Sygn. akt I C 474/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny:
Przewodniczący: SSR Tadeusz Kotuk
Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Szymańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 stycznia 2018 r. w G. sprawy z powództwa K. F. przeciwko (...) spółka akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powódki K. F. kwoty:

a. 11.518,91 zł (jedenaście tysięcy pięćset osiemnaście złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 4 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty;

b. 307,50 zł (trzysta siedem złotych pięćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 27 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powódki K. F. kwotę 4.721 zł (cztery tysiące siedemset dwadzieścia jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 253,50 zł (dwieście pięćdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 474/17

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

Na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 13 czerwca 2016 r. uszkodzeniu uległ należący do K. F. samochód B. (...) nr rej. (...). Winę za spowodowanie wypadku ponosił kierujący pojazdem ubezpieczonym w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W..

Okoliczności bezsporne

Zakład ubezpieczeń po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego uznał, że szkoda powinna być rozliczona jako tzw. „całkowita”. Przyjął, że koszt naprawy to 25.268,91 zł, zaś jego wartość przed szkodą – 24.300 zł. W konsekwencji wpłacił odszkodowanie w wysokości 13.150 zł.

Okoliczności bezsporne

Rzeczywista wartość rynkowa przedmiotowego pojazdu w stanie przed szkodą wynosiła 27.000 zł, zaś celowy i technologicznie uzasadniony koszt przywrócenia stanu poprzedniego – 26.815,37 zł (brutto). Przywrócenie stanu

poprzedniego byłoby możliwe przy zastosowaniu części nowych typu Q (cztery części zamienne dostępne w tym standardzie, pozostałe – nowe typu O).

Dowód: opinia biegłego, k. 80-102, 128-139

Powódka poniosła ponadto (w dniu 14 grudnia 2016 r.) wydatek na sporządzenie wyceny pojazdu w kwocie 307,50 zł.

Dowód: faktura, k. 32

Ocena dowodów

Zasadniczym dla rozstrzygnięcia dowodem była opinia biegłego, która – wraz z uzupełnieniem – zdaniem Sądu jest jasna, pełna i metodologicznie poprawna. Biegły – na co należy zwrócić uwagę – przedstawił szerszy wywód w kwestii porównania części zamiennych typu O i Q, który zdaniem Sądu jest przejrzysty, logiczny i wyczerpujący temat (vide, k. 84). Strony nie wykazały skutecznie wadliwości lub niezupełności tej opinii.

Ponadto fakt dokonania wydatku na sporządzenie kosztorysu został należycie udowodniony dokumentem prywatnym (faktura).

Kwalifikacja prawna

Zasada odpowiedzialności była niesporna i wynika z art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c.

Z ustaleń faktycznych wynika, że rozliczenie przez pozwanego szkody jako tzw. całkowitej było nieuzasadnione. W rzeczywistości wartość pojazdu przed szkodą przekraczała koszt jego naprawy, co wynika z pełnowartościowej opinii biegłego przeprowadzonej w niniejszej sprawie. Nie ma więc podstaw do uznania woli poszkodowanej o restytucji stanu pojazdu za ekonomicznie nieopłacalną. Reasumując, w odniesieniu do odszkodowania obejmującego przywrócenie stanu poprzedniego pojazdu powództwo jest zasadne w odniesieniu do kwoty zgłoszonej w pozwie, tj. 11.518,91 zł (wraz z odsetkami jak w pozwie). Powódka – jak wynika z ustaleń kwotowych zawartych w opinii biegłego – mogła nawet domagać się sumy wyższej (13.665,37 zł), lecz górną granicą wyrokowania w tym zakresie jest kwota z pozwu, co wynika z przepisu art. 321 § 1 k.p.c.

Zasadność poniesienia wydatku na sporządzenie profesjonalnej wyceny pojazdu jest w okolicznościach sprawy uzasadnione, gdyż powódka jako nieprofesjonalistka w danej dziedzinie jedynie po uzyskaniu informacji specjalisty mogła podjąć racjonalną decyzję, czy kierować sprawę na drogę sądową. Bez tego nie mogła podjąć sensownej decyzji w tym zakresie, gdyż nie mogła nawet szacunkowo właściwie wyliczyć wartości pojazdu i kosztu jego naprawy. Należy też na marginesie zwrócić uwagę, że pozwany w odpowiedzi na pozew w ogóle nie dostrzegł tego, że ekspertyza dotyczyła wyceny pojazdu (vide, k. 43), co jest kluczowe w odniesieniu do kwestionowania przez powódkę zasadności rozliczenia szkody jako całkowitej przez pozwanego. W tym kontekście argumentacja pozwanego jest zupełnie nieadekwatna do realiów niniejszej sprawy. Pozwany nie kwestionował samej wysokości kosztu ekspertyzy i zdaniem Sądu nie jest on zawyżony, a wręcz niższy niż w wielu innych zbliżonych tematyką sprawach pojawiających się w praktyce orzecniczej składu sądzącego.

Zarzut pozwanego dotyczący bezzasadności żądania odsetek od sum głównych został sformułowany w dość nietypowy i jednocześnie chybiony sposób: pozwany twierdził, że odsetki się nie należą, bo pozwany zaspokoił poszkodowaną w całości. Tak sformułowany zarzut jest po prostu nieaktualny (niejako „pusty”) w sytuacji uwzględnienia powództwa w zakresie sum głównych, co nie wymaga dodatkowych wyjaśnień. Należy tylko dodać, że żądanie odsetek od sumy 307,50 zł jest częściowo niezasadne, gdyż – wobec braku dowodu przedsądowego wezwania do zapłaty tej sumy – powinien w tym zakresie znaleźć zastosowanie art. 14 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych [...]. 14-dniowy termin od daty doręczenia odpisu pozwu pozwanemu (12 czerwca 2017 r.) minął 26 czerwca 2017 r., stąd odsetki od w/w sumy są wymagalne od 27 czerwca 2017 r.

Mając powyższe na uwadze powództwo uwzględniono częściowo jak w punkcie I. sentencji na mocy art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych [...] w zw. z art. 481 § 1 i § 2 k.c.

W punkcie II. sentencji oddalono je częściowo w odniesieniu do odsetek od sumy 307,50 zł w odniesieniu do okresu odsetkowego do dnia 26 czerwca 2017 r. na mocy art. 14 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych [...].

Koszty

W punkcie III. sentencji na mocy art. 100 k.p.c. zasądzono od pozwanego na rzecz powódki całość należnych tej ostatniej kosztów procesu, albowiem uległa jedynie co do bardzo nieznacznej części zgłoszonego w pozwie roszczenia. Na zasądzone koszty składa się: opłata sądowa od pozwu (592 zł), opłata za czynności radcy prawnego w stawce minimalnej (3.600 zł, § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, ze zm.), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł), wykorzystana część zaliczki (512 zł).

W punkcie IV. sentencji na mocy art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazano ściągnąć od pozwanego pozostałe koszty sądowe, tymczasowo wyłożone przez Skarb Państwa na resztę wynagrodzenia biegłego (253,50 zł).